

København – Bagdad

Af samme forfatter:

I skyggen af den tredje mand

Roman, 2001

Hunde spiser kød, heste spiser græs

Roman, 2002

Den dag sneen kom

Roman, 2007

Frode Z. Olsen

København – Bagdad

Roman

RIES

København – Bagdad

Copyright © Frode Z. Olsen og Forlaget Ries,
København 2010

ISBN 978-87-91318-62-7

Omslagslayout: Harvey Macaulay/Imperiet

Tilrettelægning og sats: Erik Crillesen

Bogen er sat med Sabon og trykt hos Narayana Press

1. udgave, 1. oplag

Printed in Denmark 2010

Kopiering fra denne bog må kun ske i henhold til reglerne
i lov om ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer

RIES

Forlaget Ries · Kenny Drews Vej 101, 4.
Kidholm, Sluseholmen · 2450 København SV
www.riesforlag.dk

Indhold

FØRSTE DEL

Kamal · 7

ANDEN DEL

Yasmine · 153

Første del

Kamal

*Truth is the most valuable thing we
have, let's economize it.*

Mark Twain

HC

Først ved andet forsøg blussede svovlet på tændstikken og sendte lys hen over de sitrende fingre, op i det anspændte ansigt. Da svovlet var brændt væk, blev flammen sat til avisdyngen. Hånden løftede op i avissiderne, så nogle af dem kom til at læne sig op ad trappen. Et flaksende lys bredte sig i et par vandfyldte øjne. Da røgen blev for tæt, forsvandt skikkelsen og lod døren til bagtrappen stå åben.

Jeg vågnede med dunkende hjerte og slog dynen til side. Et øjeblik forsøgte jeg at fastholde drømmen for at genkalde mig ansigtet. Det var selvfølgelig umuligt og idiotisk.

Fie trak vejret tungt i sengen ved siden af mig. Hun plejede ellers nok at vågne ved den mindste forstyrrelse. Siden i forgårs havde hun været halvsøj. Inden hun gik i seng, drak hun en hel kande kamillete oven på et par hovedpinepiller. Tilsyneladende havde det virket.

Uret på sengebordet viste kvart over fem. Jeg stod op og traskede ud i køkkenet og gik i gang med kaffen. Det nyttede ikke at prøve at falde i søvn igen.

I går lå det fjerde brev fra *Rosemarys Baby* blandt posten til stationen. Vi er næsten altid bagud på point fra

begyndelsen. Jeg tør ikke gætte på, hvor mange fingre den hvide konvolut uden afsender har været igennem, før den lå i mit rum i dueslaget.

Seneste brand var natten mellem fredag og lørdag. Hver gang er det gået ud over den samme ejendom på Strandboulevarden. Hidtil har skralderummet i gården holdt for. Tredje gang brændte en pæn del af den ene væg halvt væk, før nogen opdagede ilden og ringede efter brandvæsenet. Så var det åbenbart ikke længere udfordrende nok. Måske har brandstiftere også behov for at avancere.

Ved at gå ind på køkkentrappen har Rosemarys Baby overskredet grænsen for, hvad der med god vilje kan betragtes som drengestreger.

Arne Bellmann spurgte mig i går, hvor tæt jeg var på at slå en klo i brandstifteren.

»En flaske snaps på, at den skriveliderlige er på pinden inden månedens udgang!« svarede jeg uden at have den mindste skygge af en mistanke.

Hvis jeg tæller weekenderne og dagen i dag med, har jeg tretten dage tilbage. Ikke det bedste udgangspunkt. Værre er det, at jeg så er løbet helt og aldeles tør for dage. Fra første marts 2005 er jeg forhenværende kriminalassistent.

»Hvem hjælper dig, HC?« spurgte Arne. Da han indså, at spørgsmålet kunne misforstås, smilede han undskyldende.

Han er god nok, men skulle aldrig have været chef. Arne er – jeg ved ikke – svær at greje. På én og samme tid sky og udadvendt.

Hold kæft, hvor tog det ham længe at tage fat i kraven på Ditlev, som gennem lang tid havde oparbejdet kronisk hovedpine næsten hver mandag morgen, når han skulle på arbejde efter endnu en weekend med lidt for mange dybe kig i flasken. Chefer skal kunne være nogle røvhuller, ellers dur de ikke. Ved nærmere eftertanke tror jeg ikke, Arne har lyst til at bestemme over andre. Mest af alt elsker han at dissekere sagerne. Han har nærmest overnaturlige antenner, når han afhører. Som det så tit går, blev hans succes som efterforsker et springbræt, han ikke kunne forpasse.

»Thorbjørn er flink, og Trine står jo altid på sidelinjen,« svarede jeg: »Ingen grund til panik, Arne. Du får ham på et sølvfad som min afskedsgave!«

Et par skader skræppede op udenfor. Fra køkkenvinduet kunne jeg i skæret fra gadelampen se dem hoppe fra gren til gren i lærketræet. Måske generer duen under træet dem; hvis den da ellers stadig er der.

I går eftermiddag, da jeg kom hjem fra arbejde, så jeg den ligge i blomsterbedet. Brystet var flænset op til et blodigt sår, hovedet slynget ud til den ene side, og der var spredt fjer ud i sneen omkring den. Jeg lod den ligge. Gerningsmanden vender måske tilbage. Ræven har fast rute gennem haven, selvom det er et stykke tid siden, jeg har set den. Fremgangsmåden ved drabet ligner nu også mere en rovfugls værk.

Fie er begyndt at minde mig om, at jeg endelig ikke må falde af på den, når jeg ikke længere får min daglige cykeltur frem og tilbage fra arbejdet.

»Ja, ja, nu må vi se ...« sagde jeg: »Jeg har haft ondt i knæet i mere end to måneder. Jeg tror en pause vil gøre underværker.«

»Du skal bare tabe dig et par kilo, Hans Christian!«

Sjovt som et sødt tonefald kan svide gennem en øre-gang.

Alle andre end Fie kalder mig HC. Hun insisterer selv på at blive kaldt Fie, uanset at hun hedder Sofie. Hun har aldrig kunnet lide det navn. Hvad skulle jeg gøre uden hende til at holde mig i gang? Efter så mange år fatter jeg endnu ikke, hvad hun så og stadig ser i mig. Hun, som er så smuk og pæn, kunne have fået hvem som helst. Måske var det, fordi jeg var den eneste, der ikke løb efter hende. Det var aldrig faldet mig ind, at hun havde bemærket min eksistens. Jeg var bare en stor, enfoldig klods fra Jakobs-havn.

Guderne må vide, hvordan det var at komme som nyslået magister i dansk ind i en klasse med toogtyve em-mende politiaspiranter på statens eneste politiskole. I de år var der ingen kvindelige politibetjente og kun få kvin-delige lærere. En af dem var en ældre hejre, som med en cerut fastklemt i mundvigen tampede os gennem et kur-sus i maskinskrivning på bare seks uger, så vi var i stand til at banke rapporter ind med alle ti fingre i en ret pæn hastighed. Et mindre mirakel, når man tænker på, at mange af os lige havde smidt hammer, murske eller møg-greb fra os.

»Til på mandag vil jeg gerne have, I skriver en stil om, hvorfor I er søgt ind i politiet – ikke over fem sider ...«

sagde Fie en fredag eftermiddag. »... men heller ikke under fire!«

Der havde lydt dybe suk. Jeg var ikke den eneste, der den weekend gik glip af at svinge de bløde piger på »Den Røde Pimpernel« til rytmerne af Buddy Holly eller The Beatles.

Mit daværende liv i en blikdåse.

Ugen efter bad Fie mig komme forbi lærerværelset i en frokostpause. Mine ti sider holdt hun med begge hænder. Det var åbenbart, at hun ikke vidste, hvordan hun skulle begynde.

Min første tanke var, om det ville være nok til, at de smed mig ud af politiet? Jeg havde bare skrevet om den dag, onkel Erneeraq var på fisketur i en robåd på fjorden med sin ven Johannes. Min onkel var politibetjent i byen. Alt mens de hyggede sig i båden, kælvende bræen længere oppe i fjorden med en kæmpe af et isbjerg. De opdagede den store dønning alt for sent. Dengang var der ingen, der kendte ordet *tsunami*. Anden juledag sidste år ændrede på det.

Båden kængrede. Det var ikke langt fra kysten, men Johannes kunne ikke svømme og havde klamret sig til onkel Erneeraq. Der er ikke mange grønlandere, der kan lide vand, og selv om onkel Erneeraq havde lært at svømme på politiskolen, var han kun i stand til at bringe sig selv i land med det yderste af neglene.

Først da han flere år senere ikke længere kunne holde styr på nerverne eller flasken, fik min mor detaljerne. Onkel Erneeraq havde været tvunget til at slå Johannes

flere gange i ansigtet for at få ham til at slippe. På ti års dagen for ulykken var bægeret fuldt; han skød sig bag stationen med sin jagtriffel.

Især min mor var glad for, at jeg besluttede at blive politibetjent. Måske mente hun, at familien skyldte byen det offer. Dengang havde hun ikke anet, at det skulle få den konsekvens, at jeg forlod Grønland for altid. Jeg var kun tilbage nogle få måneder mellem to kurser på politiskolen, så havde jeg fået nok af at høre om onkel Erneeraq, hver gang jeg viste mig i uniform. Hans skæbne bragte Fie og mig sammen. Der er mange sammenhænge, som er svære at begribe – hvis de da hænger sammen.

Jeg gik ud for at hente avisen. Der var god tid. Så kunne jeg til en afveksling hygge mig med den til morgenkaffen.

Vi er midt i februar, men alligevel er luften i dag mild. Fredag i sidste uge væltede sneen ned. Hvis solen får magt i dag, kryber de sidste rester sne ned i jorden.

Vejret er ikke, hvad det har været. Den ene dag er det fandens koldt og blæsende, den næste småregner det, og så lige med ét tror man, det er april.

Gerningsmanden var tilbage. En gråbrun rovfugl ikke meget større end duen sad på dens bryst og sled såret yderligere op. Den havde svært ved at holde balancen og flaksede med vingerne.

Jeg stoppede på halvvejen til postkassen. Bæstet drejede hovedet. Et gult blik så mig vurderende an. Så lettede den ubesværet med begge kløer begravet i duen og gav den en sidste flyvetur. Skaderne fulgte skræppende efter på passende afstand. I flugten lignede rovfuglens hoved og

overkrop Thors hammer. Det må have været en duehøg. Jeg har læst, at de slår deres bytte bevidstløst ved at dykke ned og hamre frontalt ind i det intetanende offer.

Synd for duen. På den anden side er den nu færdig med at sidde og kurre sit evindelige »Du gode Gud, du gode Gud.«

Avisen pressede citronen en sidste gang efter valget til Folketinget. De Radikale blev for et par dage siden udråbt som valgets sejherrer, men er sjovt nok længere fra regeringsmagten end nogensinde. Hvor er de politiske analytikere altså skarpe. Fog kører videre, men må klare sig uden sin forbrugerminister. Rod i privatøkonomien. Hvad kommer det mig ved? Jeg lagde avisen sammen og tog en kop frem til Fie.

Det var stadig mildt udenfor. Solen var på vej op over hustagene. Så må vi se, hvor længe det får lov at vare i denne omgang, tænkte jeg, mens jeg trampede cyklen ind mod stationen.

Jeg havde læst døgnrapporten og var begyndt at gennempløje dagens øvrige aviser, da Trine Beck kom. Hendes frakke stod åben, og hun havde en rapport i hånden. Klokken var lidt over otte. Trine har været væk fra stationen i lang tid. Først på et helvedes langt lederkursus, hvor de propper nye ord og teorier ind i hovedet på folk. Godt de ikke valgte mig; jeg vil aldrig kunne forstå, hvordan det hjælper os til at blive bedre til at opklare forbrydelserne.

Bagefter var hun et halvt år på græs i Ringsted som leder af Bedrageriafdelingen. Jeg er glad for, at hun er til-

bage, selvom det nok kun er et spørgsmål om tid, før hun kører videre op ad rulletrappen.

»Jeg var lige omkring vagthavende,« sagde hun og satte sig ned over for mig og krængede frakken bag om stole-ryggen. En svag duft af sæbe fik mig til at trække vejret dybere.

»Det har været en stille nat. Kun en enkelt sag, ordenspolitiet vil have os til at se på. Og ingen brande!« tilføjede hun med et smil.

Det er alt for længe siden, hun havde sin faste plads over for mig i kriminalvagtens kontor.

»Jeg går ud fra, at det er fru Bernstein, den døde dame på plejehjemmet,« sagde jeg og spurgte, om hun ville have kaffe. Hun nikkede og begyndte at læse rapporten. Jeg regnede med, at det var et ja til begge dele og hentede et krus.

Da jeg kom tilbage, ringede telefonen. Det var Arne Bellmann. Han ville komme senere; han skulle lige omkring lægen. Han sagde ikke hvorfor, og jeg spurgte ikke. Hvis Arne mener, at jeg skal vide mere, fortæller han mig det nok.

»Thorbjørn kommer i dag, ikke?« spurgte Trine.

Jeg havde ikke hørt andet. Thorbjørn er min nuværende makker. Det er lidt over en måned siden, han kom til stationen fra Eftersøgningsafdelingen. Han er ved at komme efter det rigtige politiarbejde, så vi kommer fint ud af det sammen. Han kan, vil og gider. Mere forlanger jeg ikke.

»Hun har været på hjemmet længe og var syg. Jeg kan